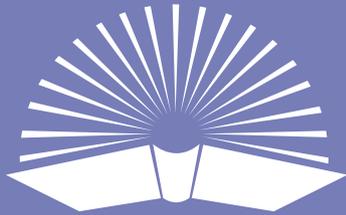

myShliach
מהלכה לדוברי עברית

חברותא

חומר לימוד שבועי

פרשת
תצוה

myshliach.net

תצווה

לקו"ש חלק א' ע' 160 ואילך
מתורגם ללה"ק

האדם את הבורא: תכלית ושלמות העבודה היא לזכות לעשות תורה ומצוות בכלל, וצדקה בפרט, ללא פרסום, ולא כפי שיש נוהגים לעשות תמונות ולפרסם בעתונות, אלא שיהיה הדבר מתן בסתר, מבלי שידע איש על כך, כי אם הוא והקב"ה בלבד.

(משיחת ה' אדר, תשט"ו)

ו. כשנעשו הכלים למשכן והגיע תורה של המנורה – אומרים חז"ל – "נתקשה בה משה", משה רבנו לא ידע איך לעשות את המנורה. אמר לו הקב"ה להשליך את הזהב לתוך האש ומזה יצאה המנורה.

לכאורה בלתי מובן: במה שונה המנורה מכל הכלים, שאת כל הכלים ידע משה לעשות ורק במנורה נתקשה? ועוד בלתי מובן: הרי משה רבנו ראה כבר את המנורה בשמים, ככתוב: "כאשר הראית", ומשום מה, איפוא, לא ידע?

ה. בסוף פרשת תצווה – מצוה התורה על מזבח הזהב. מפרשי התורה מקשים: לכאורה היה צריך מזבח הזהב להימנות עם שאר כלי המשכן בפרשת תרומה, שם נמנים השלחן והמנורה, שעמדו יחד עם מזבח הזהב באהל מועד, ומה טעם מוזכר מזבח הזהב לאחר כל עבודות המשכן, בסוף פרשת תצווה?

אך הענין הוא: התורה רומזת כאן שתכלית כל העבודות שבמשכן היתה עבודת הקטורת שהיתה על מזבח הזהב, במקום בו נכנס רק הכהן שהקטיר את הקטורת, ושם היה רק הכהן והקב"ה, כאמור בירושלמי⁵ לפסוק "וכל אדם לא יהיה באהל מועד בבואו גו": "אפילו אותם שכתוב בהם "ודמות פניהם פני אדם" לא יהיו באהל מועד, אפילו מלאכי השרת וגו", מכל עבודות המשכן הרי רק בעבודת הקטורת על מזבח הזהב בכל יום היו הכהן והקב"ה בלבד ושם היתה השראת השכינה.

כך גם בעבודתו היום יומית של

היה בקדש הקדשים, ודבר זה התבטא גם בגלוי לעיני בשר בכך ש"מקום הארון אינו מן המדה" בקדש הקדשים, דבר שהוא רק מצד עצמותו ית'.

כפי שידוע, יש אלקות כפי שהיא לבושה בטבע, בדברים גשמיים, יש אלקות המהוה את העולמות, ויש אלקות בבחינה נעלית מן ההתהוות. אך ישנה בחינה נעלית מזו – ענין "נמנע הנמנעות" (כמה מחוקרי ישראל אמרו בענין זה: "יש לנמנעות טבע קיים בחק הבורא", והאמת היא, כפי שמוסבר במיוחד בתורת הקבלה והחסידות, שהקב"ה נמנע הנמנעות⁶), ובקדש הקדשים היה גם גילוי זה: המקום עצמו שלמעלה מהמקום, נמנע הנמנעות.

זה גם הטעם לכך שכל התפלות עוברות את קדש הקדשים, "וזה שער השמים". לפיכך נאמר הרי: "והתפללו אליך דרך ארצם", כל בני ישראל בכל הארצות מתפללים לכיוון ארץ ישראל, בארץ ישראל – לכיוון בית המקדש, ובבית המקדש לכיוון קדש הקדשים.

הטעם לכך הוא משום שהתפלות הן על צרכי בני אדם, שברובם הם דברים גשמיים, שאין להם למעלה כל תפיסת מקום, אבל בקדש הקדשים, שבו התגלות העצמות, מאפשר נמנע הנמנעות את התחברות מטה-מטה עם מעלה-מעלה.

ז. הדבר יובן לאחר הסברת ענין המשכן וכליו באופן כללי.

כשהתורה מתחילה לדבר (בתחלת פרשת תרומה) על עשיית משכן וכלים היא פותחת בהקדמה כללית: דבר אל בני ישראל ויקחו לי גו'. כאן שני פרטים: א) "דבר אל בני ישראל". ב) "ויקחו לי", ולאחר שתי הקדמות אלו אפשר לגשת לעשיית המשכן.

ח. הסבר הדבר הוא:

המשכן נעשה הרי מדברים גשמיים: זהב וכסף ונחושת וכו'. כלומר: מדברים גשמיים נעשה משכן ומקדש להקב"ה.

ונשאלת השאלה: איך אפשר לעשות מן הגשמיות – מקדש? מקדש ניתן להיעשות, לכאורה, בלימוד תורה, בתפלה וכד', אך כיצד ניתן לעשות מקדש מגשמיות?

יתר על כן בלתי מובן הדבר, לאור הידוע שהשראת האלקות שהיתה בבית המקדש היתה בדרגה נעלית יותר מן האור המאיר בעולמות, ואפילו בעולמות העליונים ישנה הארה בלבד של אלקות ואילו בבית המקדש היתה "המשכת עצמותו", של הקב"ה בכבודו ובעצמו.

ט. בהשראת העצמות שהיתה כאמור בבית המקדש – הרי עיקר הגילוי

מסוגלות רק נשמות ישראל, לפי שבהן העצמות בהתגלות, ואליהם מסר עצמו, כביכול, שיוכלו לקחתו.

– האמור הוא על־פי הפירוש הידוע של "כי תקנה"¹¹, שלכן אפשרית המשכת הדעת גם אל נשמות ב"ע, "זרע בהמה", כי: א) בשרשו קיים הדבר אלא שיש רק לגלותו, דבר הרמוז במלה "תקנה", שכן קנין הוא "ענין גילוי ההעלם בלבד ולא – התחדשות". ב) המשכת הדעת הוא ע"י משה דוקא, לפי שמשה הוא בדרגת "מן המים משיתיהו", ואם כי לכל הנשמות יש דעת בשרשן ורק צריכים לגלותה, כאמור, הרי הגילוי חייב להיות ע"י כזה שדרגה זו מאירה בו בהתגלות.

כך גם בעניננו: עשיית "כלים" לעצמות מן הגשמיות אפשרית משום שבשרשם דברים אלה הם בבחינת "לי", והגילוי הוא ע"י נשמות ישראל משום שבהן העצמות בהתגלות.

יב. לפי זה יובן מדוע נתקשה משה רק במנורה: המנורה היתה מזהב, וענינה היה להאיר את החשך כך שתהיה "עדות לבאי עולם שהשכינה שורה בישראל"¹². היה, איפוא, קשה למשה: איך אפשר לעשות זאת מזהב, מגשמיות?

השיב לו הקב"ה: אמנם אדם אינו מסוגל לעשות זאת, כי אם הקב"ה

י. אם כן קשה: איך יתכן לעשות דברים גשמיים לקדושה כזו, נעלית יותר מן הקדושה בעולמות העליונים? – זו, הרי, תמיהתו של שלמה המלך: "הן השמים ושמי השמים לא יכלכלוך, ואף כי הבית הזה"⁷. "שמים" ו"שמי השמים" הן דרגות נעלות מאד (פרטיהן מוסברים בתורת החסידות) ובכל זאת אינן "כלים" לעצמות – ואיך, איפוא, מסוגל בית, בנוי מחמרים גשמיים, להוות "כלי" לעצמות אין־סוף ברוך־הוא?⁸

יא. כלפי זאת מקדים הכתוב: א) דבר אל בני ישראל. ב) ויקחו לי תרומה. בפסוק "ויתנו לי תרומה" מדייק ה"תניא" בשם הזהר⁹ – מדוע נאמר "תרומה", והרי היה צריך להיכתב "ותרומה"? – "דכולא חד". כלומר: כל שלשה־עשר או חמשה־עשר הדברים הנמנים כאן, אף שהם דברים גשמיים, הם מהוים דבר אחד עם "לי", משום שהתהוות הגשמיות היא מהעצמות¹⁰, אלא שהיא בהעלם, ולכן אפשר לעשות מהם מקדש, שכן אין צורך אלא לגלות זאת מן ההעלם אל הגילוי.

ועוד נאמר: "דבר אל בני ישראל". נכון, אמנם, ש"כולא חד" ואין צורך אלא לגלות זאת, אך לדבר זה עצמו – גילוי העצמות שבדברים הגשמיים –

הקב"ה שיעשה מן הזהב, מן המובחר שבגשמיות – מנורה. הקב"ה אומר לו: אינני מסתפק בתורתך, בתפלתך, בכל המצוות. אני דורש ממך שגם מן הגשמיות שלך תעשה לי בית מקדש.

בעצמך לא תוכל לעשות זאת – אומר הקב"ה – אני אעשה זאת. עליך רק להשליך את הזהב לאש שבלבבך, שהרי בלב כל איש ישראל יוקדת אש להבה אל הקב"ה, וכשתשליך את הזהב לאש – אעשה ממנו בית מקדש, ויתר על כן, הוא יעניק אור לעולם, ויהווה עדות שהשכינה שורה בך.

(משיחת חנוכה, תשט"ז)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה התרגום באחריותם בלבד!

בלבד. האדם נדרש רק לקחת את הזהב ולהשליכו לאש, וכשהאדם משליך את הזהב לאש, עושה ממנו הקב"ה מנורה שתאיר במשכן.

יג. כבר דובר פעמים מספר, שנחרב רק בית המקדש שנבנה מעצים ואבנים וכו', ואילו בית המקדש שבקרב כל איש ישראל, בלבו פנימה, – "ושכנתי בתוכם" – נשאר קיים תמיד, בכל הזמנים ובכל המצבים.

כשיהודי עושה מכל חפציו השייכים לו – בית מקדש להקב"ה, אומר לו

תצווה

מתורגם ללה"ק

בְּפִרְשָׁתְנוּ אָנוּ מְצוּיִם עַל בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה. בְּתַחֲלַת הַפְּרָשָׁה מְזַכְּרִים כָּל שְׁמוֹת הַבְּגָדִים, וּמְפָרְטִים בְּמִיָּחָד שְׁלוֹשָׁה בְּגָדִים שֶׁל הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל: אֶפֶוד, חֹשֶׁן וּמְעִיל. לְאַחַר הַפְּרוּט עַל שְׁלוֹשָׁה בְּגָדִים אֵלּוּ מְזַהֶרֶה הַתּוֹרָה: "וְהָיָה עַל אֶהָרֶן (עָלְיוֹ לְהִיּוֹת לְבוּשׁ בָּהֶם)... בְּבוֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לְפָנַי ה' וּבְצִאתוֹ וְלֹא יָמוּת". מְפָרֵשׁ רַש"י: "מִכְּלָל לֹא אֵתָּה שׁוֹמֵעַ הֵן. אִם יְהִי לּוֹ (בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה הָאֵלּוּ עָלְיוֹ) – לֹא יִתְחַיֵּב מִיָּתָּה. הֵא אִם יִכָּנַס מִחֶסֶר אֶחָד מִן הַבְּגָדִים הַלְלוּ – חַיֵּב מִיָּתָּה בְיַדֵּי שָׁמַיִם".

בְּהַמְשַׁךְ הַפְּסוּקִים מְבִיאָה הַתּוֹרָה דִּינֵי שְׂאֵר בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה, וְשׁוֹבָה וּמְזַהֶרֶה: "וְהָיָה עַל אֶהָרֶן וְעַל בְּנָיו בְּבוֹאָם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד אוֹ בְּגִשְׁתָּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת בְּקֹדֶשׁ, וְלֹא יִשְׂאוּ עוֹזֵן, וְמתו", וּמְפָרֵשׁ רַש"י: "הָא לְמַדַּת שְׁהַמְשִׁמַּשׁ מִחֶסֶר בְּגָדִים – בְּמִיָּתָּה". מְדוּעַ רַש"י חוֹזֵר וּמְצִיֵן אֶת אוֹתוֹ דִּין – עֲנֵשׁ מוֹת לְכוּהֵן מִחֶסֶר בְּגָדִים – פְּעַמִּים? יֵשׁ הַבְּדֵל בֵּין שְׁתֵּי הָאֲזִהָרוֹת. הָאֲזִהָרָה הָרִאשׁוֹנָה הִיא עַל כּוּהֵן שִׁיפְנוֹס לְהִיכָל בְּלִי אֶחָד מִן הַבְּגָדִים הַלְלוּ (אֶפֶוד, חֹשֶׁן וּמְעִיל). וְאֵלּוּ הָאֲזִהָרָה הַשְּׁנִיָּה הִיא עַל כּוּהֵן שִׁיִּשְׁמֹט (יַעֲבֹד בְּמִקְדָּשׁ) בְּלִי אֶחָד מִכָּל בְּגָדֵי הַכְּהֻנָּה.

הָאֶפֶוד, הַחֹשֶׁן וְהַמְעִיל מִיָּחָדִים מִשְׂאֵר הַבְּגָדִים. בְּעוֹד יֵתֵר הַבְּגָדִים אֵינָם אֵלּא אֲמֻצְעֵי שְׁמַאֲפֵשֶׁר לְכוּהֵן לַעֲשׂוֹת אֶת עֲבוֹדָתוֹ, הַבְּגָדִים הַלְלוּ פּוֹעֲלִים פּוֹעֲלֵתָם בְּעֻצָּם הָעֲבָדָה שֶׁהַכּוּהֵן הַגָּדוֹל מְגִיעַ לְמִקְדָּשׁ כְּשֶׁהוּא לְבוּשׁ בָּהֶם. עַל הָאֶפֶוד נֹאמֵר: "וְנִשָּׂא אֶהָרֶן אֶת שְׁמוֹתָם לְפָנַי ה' ... לְזָכְרוֹן". עַל הַחֹשֶׁן: "וְנִשָּׂא אֶהָרֶן אֶת מִשְׁפַּט בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עַל לְבוֹ לְפָנַי ה' תָּמִיד", וְעַל הַמְעִיל: "וְנִשְׁמַע קוֹלוֹ בְּבוֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ לְפָנַי ה'..."

מהפסוקים למדים הלכה שאם כוהן עבד במקדש ללא אחד מבגדי הכהנה שלו הוא חייב מיתה בידי שמים. אך רש"י מחדש כאן, שאם כוהן גדול רק נכנס לבית המקדש ללא אחד משלשת הבגדים: אפוד, חשן או מעיל, מבלי לעבוד בבית המקדש, למרות זאת חייב מיתה. הוא אמנם לא פגם בעבודה, אך בעצם הפגסו למקדש בלי הבגד, חסרה פעלת הבגד!

הכוהן הגדול מחבר את בני ישראל לקדוש-ברוך-הוא. הקשר בין יהודי לה' הוא בשני דברים: (א) הקשר שנוצר על ידי עבודתו של היהודי, "לא נבראתי אלא לשמש את קוני". (ב) הקשר העצמי של יהודי לה', הוא כבן לאביו וכעבד לאדונו. ראשית נכנס הכוהן הגדול אל הקדש, עצם כניסתו בבגדי הכהנה המיוחדים שלו גורמת ל"זכרון לפני ה'", הוא מעורר את הקשר של היהודי לקדוש-ברוך-הוא, קשר עצמי שלא תלוי בעבודתו של היהודי. רק לאחר מכן מתחילה עבודתו של הכוהן, הוא משמש בקדש, הוא מחבר את ישראל לקדוש-ברוך-הוא מצד עבודתם, בהתאם לדרגתם ומעשיהם.

מכאן נלמדת הוראה לכל מי שיש לו השפעה על סביבתו. כאשר פוגשים יהודי, בכל מצב בו הוא שרוי, צריך לפעל כמו כוהן גדול, בשני שלבים: כניסה ועבודה. קדם כל "לזכרון", להזכיר לו מי הוא, מהי מציאותו האמתית: שיש לו נשמה אלוקית קדושה. זכרון זה מכניס אותו אל הקדש פנימה.

כאשר דבקים בכוהן הגדול שבדורנו, בנשיא דורנו, דבקים בשכינה, וכך אכן יכולים להתקרב לקדוש-ברוך-הוא ולהכניס אל הקדש. רק אחרי קרוב ראשוני זה מתחילים לפעל עם אותו יהודי בהתאם לדרגתו הפרטית, לעורר את הקשר שלו לקדוש-ברוך-הוא, קשר שתלוי בעבודתו ובמעשיו.

(מעובד על-פי 'לקוטי שיחות' חלק כא, עמ' 181-189)

תודתנו נתונה למכון לוי יצחק על האישור להדפסת השיחה
התרגום באחריותם בלבד!

מְצוֹת בִּסְתֵר

על מִזְבַּח הַזֶּהָב שְׁעִמַד בְּאֵהֶל מוֹעֵד וְבוֹ הַתְּבַצְעָה עֲבוֹדַת הַקְּטֹרֶת, מִסְפֶּרֶת לָנוּ הַתּוֹרָה בְּסִיּוּם פְּרִשְׁתֵּי הַשְּׁבוּעַ.

הַתְּמִיּהָ:

וְזֶה לֹא קִצֵּת מוֹזֵר?

הֲרִי כָּל שְׂאֵר כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן הַזֶּכְרוּ בְּהִרְחֻבָּהּ בַּפְּרִשָּׁה הַקּוֹדְמֹת, פְּרִשְׁתֵּי תְרוּמָה. מִדּוּעַ, אִיפֹא, הַבְּדֵל תֵּאוֹר הַמִּזְבֵּחַ מִכָּל שְׂאֵר הַכֵּלִים? בְּרוּר שֵׁישׁ כָּאֵן אֵיזָה עֲנִין אוֹ מִסֵּר.

הַתְּשׁוּבָה:

בְּשׁוֹנָה מִכָּל שְׂאֵר הַכֵּלִים בַּמִּשְׁכָּן, הָעֲבוֹדָה שֶׁהַתְּבַצְעָה עַל יְדֵי הַמִּזְבֵּחַ - עֲבוֹדַת הַקְּטֹרֶת - נַעֲשֶׂתָה רַק בְּנוֹכַחוֹת הַכֹּהֵן שֶׁנִּכְנַס לְהַקְטִיר וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מִלְּבָדָם אִישׁ לֹא הִרְשָׂה לְהִכְנִס פְּנִימָה וְאֶפְלוּ לֹא הַמְּלֹאכִים שֶׁעָלִיהֶם אוֹמֵר הַכָּתוּב שֶׁ"דְמוֹת פְּנִיָּהֶם כְּמִרְאֵה אָדָם".

וּבְזֶה שֶׁתֵּאוֹר הַמִּזְבֵּחַ הֵנוּ דוֹקָא בַּפְּרִשְׁתֵּי תְצוּוֹה, אַחֲרֵי שֶׁמִּתְאַרִים כָּבֵר אֶת כָּל הַכֵּלִים בַּפְּרִשָּׁה שֶׁלִּפְנֵי זֶה - מִבְּהִירָה לָנוּ הַתּוֹרָה כִּי הַתְּכֵלִית וְהַנְּקֻדָּה הָעֵקֶרֶת שֶׁל כָּל שְׂאֵר הָעֲבוֹדוֹת בַּמִּשְׁכָּן הִיא הָעֲבוֹדָה הַזֹּאת עִם הַמִּזְבֵּחַ. כָּל שְׂאֵר הָעֲבוֹדוֹת מוֹבִילוֹת אֵלֶיהָ, וְהִיא הַתְּכֵלִית. לָכֵן הִיא מוֹפִיעָה בְּסוּף דוֹקָא אַחֲרֵי כָּל שְׂאֵר הָעֲבוֹדוֹת.

וְזֶה גַם מָה שֶׁאֲנִי צָרִיכִים לְלַמֵּד עֲבוֹרָנוֹ: בְּדִיוֹק כְּמוֹ שֶׁהָעֲבוֹדָה הַכִּי הַשׁוּבָה בַּמִּשְׁכָּן נַעֲשֶׂתָה רַק בְּנוֹכַחוֹת הַכֹּהֵן וְהַקֵּב"ה. וּמִלְּבָדָם אִישׁ לֹא נִכַח בְּמִתְחַם - כִּי גַם בְּכָל מִצְוָה שֶׁאֲנִי מְקַיְמִים אוֹ מַעֲשֶׂה טוֹב. אֵין צָרָה לְרוּץ הַחוּצָה וּלְסַפֵּר בְּכָל הָעֵתוֹנִים עַל הַגְּדוּלוֹת וְהַנְּצוּרוֹת שֶׁפָּעֲלָנוּ. כְּמוֹ בַּמִּזְבֵּחַ, רַק אֲנַחְנוּ וְהַקֵּב"ה נִדְעֵה, זֶה הַדְּבָר הַכִּי יָקָר וְחָשׁוּב.

יוסף/יוסף

נְשִׂיא הַדּוֹר

בְּכָל מִצֵּב, לֹא נוֹטֵשׁ אֶת הַצֵּאֵן

מִמָּוְנוּ בְּכָל לְשׁוֹן שֶׁל בְּקִשָּׁה לְהַעֲלוֹת אֶת עֲצֻמוֹתַי
אֶל הָאָרֶץ. יוֹסֵף מְקַשֵּׁב וּמְבַטֵּחַ לְאַבָּא לְמִלֵּא אֶת
בְּקִשְׁתּוֹ. אֵךְ לִיעֲקֹב זֶה לֹא מְסַפֵּיק, הוּא חֹפֵץ גַּם
בְּהַבְטָחָה.

מִדּוּעַ לֹא הֶאֱמִין יַעֲקֹב לְיוֹסֵף שְׂאֲכֹן יַעֲלֶה אֶת
עֲצֻמוֹתָיו לְאָרֶץ? מָה בְּדִיוֹק הַכְּרִיחַ אוֹתוֹ לְבַקֵּשׁ
שְׁבוּעָה מִיוֹסֵף. בְּאֲמַת יַעֲדִיף יוֹסֵף לְהַשְׁאִיר אוֹתוֹ
בְּמִצְרַיִם?

כְּמָה שָׁנִים לְאַחַר מִפְּנֵי נְפֻטֵר יוֹסֵף הַצַּדִּיק בְּעֲצֻמוֹ.
הַתּוֹרָה מְסַפֶּרֶת עַל הַלְוִיָּתוֹ בְּפִסּוֹק הָאַחֲרוֹן
שֶׁל סֵפֶר בְּרֵאשִׁית: "וַיִּחַנְטוּ אוֹתוֹ וַיִּישֶׂם בְּאֶרֶץ
בְּמִצְרַיִם". יוֹסֵף הַצַּדִּיק, שֶׁכָּבֵד הִפָּךְ לְהִיטֵב נְשִׂיא
הַדּוֹר שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, נְפֻטֵר וְנִקְבֵר בְּמִצְרַיִם. וְכִּי
נִחַתְּם הַסֵּפֶר הָרִאשׁוֹן שֶׁל הַתּוֹרָה, וּמִדֵּי שָׁנָה
קוֹרְאִים אֲנִי זֹאת בְּפֶרֶשֶׁת הַשְּׁבוּעַ בְּקוֹל רֶם.

כַּעַת תִּנְסוּ קֶצֶת לְהַזְכֵּר בַּמַּעֲמָד: דְּפִיקָה רוֹעֵמַת עַל
הַשְּׁלַחַן. הַקֶּהֶל מִתְרוֹמֵם, וְהַבַּעַל קוֹרֵא מְגַבִּיר אֶת
קוֹלוֹ לְקִרְאָת אֶת הַפִּסּוֹק הָאַחֲרוֹן וְהַחֹתֵם. "וַיִּחַנְטוּ
אוֹתוֹ", אֶת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, אֶת הַרְבֵּי שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
"וַיִּישֶׂם בְּאֶרֶץ בְּמִצְרַיִם", קוֹבְרִים אוֹתוֹ בְּגִלּוֹת!
בְּמִצְרַיִם! לֹא בְּאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה! וְהַקֶּהֶל כְּלוֹ מְכַרִּיז
בְּקוֹל רֶם "חֲזֵק חֲזֵק וּנְתַחֲזֵק".

מֵהוּ הַחֲזוֹק שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּדִיוֹק שׁוֹאֲבִים מִכָּף
שְׁנֵשִׂיא הַדּוֹר נִקְבֵר בֵּין הַמִּצְרַיִם וְלֹא בְּמִקּוֹם הָרְאוּי
לוֹ? הָאֵם כִּי רְאוּי לְחַתֵּם אֶת הַסֵּפֶר הָרִאשׁוֹן שֶׁל
הַתּוֹרָה, וְעוֹד לְקִרְאָת אַחֲרֵי זֶה "חֲזֵק חֲזֵק וּנְתַחֲזֵק"?

תּוֹדוֹ, אָבֵל זֶה מְמַשׁ מְכַמִּיר לֵב כָּל פַּעַם מַחֲדָשׁ:
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, הָאִישׁ שֶׁזָּכָה לְדַבֵּר פָּנִים בְּפָנִים עִם
הַקֹּב"ה, מְנַהֵיג עִם יִשְׂרָאֵל הַגָּדוֹל - עוֹמֵד וּמִתְחַנֵּן,
מְמַשׁ כֶּף, בְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִתִּיר לוֹ לְהַכְנִס
עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל הָאָרֶץ הַמְּבֻטָּחַת. הֲרִי מִי כְּמוֹ
מֹשֶׁה, שֶׁבְּמִשְׁךָ אַרְבָּעִים שָׁנָה הַטְּלַטֵּל עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּגִלּוֹת, שְׂיִזְכָּה לְרֵאוֹת וְלַחֲוֹת אֶת מְלוּי
הַהַבְטָחָה הַנִּכְסֶפֶת. אָבֵל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ מְסַרֵּב.
מֹשֶׁה רַבֵּנוּ - אֵין כְּנִיסָה לְאָרֶץ.

זֶה לֹא נִגְמַר כָּאֵן. לְפָחוֹת אֶת עֲצֻמוֹתַי שְׂיִקְבְּרוּ
בְּאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה, מְבַקֵּשׁ מֹשֶׁה רַבֵּנוּ, וְשׁוֹב הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא מְסַרֵּב. גַּם אֵתָּה וְגַם עֲצֻמוֹתַי, בַּחוּץ
לְאָרֶץ יְהוּדָה. וְאֲכֹן, מְלַבֵּד עֲלֶיךָ עַל הַר גְּבוּהָ מִמָּוְנוּ
יְכוֹל הִיָּה מֹשֶׁה לְרֵאוֹת אֶת הָאָרֶץ מִבְּחוּץ, לֹא זָכָה
הוּא לְהַכְנִס אֵלֶיךָ. תַּקְט"ו תַּפְלוֹת הוּא תַּפְלֵל עַל
כֶּף, "וְאֵתְחַנֵּן" כְּפִשְׁטוֹ מְמַשׁ, אֵךְ כְּלוֹם לֹא הוֹעִיל.

וְהַשְּׂאֵלָה זוֹעֵקֶת עַד לֵב הַשָּׁמַיִם: הָאֲמָנָם? מָה כָּל
כֶּף לֹא טוֹב בְּזֶה שְׂיִזְכָּה מֹשֶׁה לְהַכְנִס אֶל הָאָרֶץ?
בְּאֲמַת מַגִּיעַ לוֹ לְהַשְׁאִיר בַּחוּץ? וּמִיֵּלֵא אִם לֹא
לְהַכְנִס לְאָרֶץ, לְפָחוֹת שְׂיִזְכָּה לְהַקְבֵר בְּאֲדָמָתָה.
מָה לְמַעַן הַשֵּׁם קוֹרָה כָּאֵן? גַּם הַהִסְבֵּר שְׁנֵתָן,
שֶׁהִכָּה עַל הַסַּלַּע בְּמִקּוֹם לְדַבֵּר אֵלָיו כְּהוֹרָאֵת
הַשֵּׁם, הָאֲמָנָם מִצַּדִּיק הוּא עֲנֵשׁ כֹּה כְּבֵד שְׂכָזָה?

לְפָנֵי שְׁנִנְסָה לְהַבִּין מָה בְּאֲמַת קוֹרָה כָּאֵן, בּוֹאוּ
וְנִחְזֹר קֶצֶת אַחֲרָה, אֶל הַיְצִיאָה מִמִּצְרַיִם. יַעֲקֹב
אֲבִינוּ שׁוֹכֵב עַל עֶרֶשׁ דָּוִי, הוּא יוֹדֵעַ שְׂיִוְמוּ קָרֵב
וּמִיתָתוֹ תִּהְיֶה בְּמִצְרַיִם וְלֹא בְּאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. הוּא
קוֹרֵא לְיוֹסֵף בְּנוֹ, הַשְּׁלִיט עַל אָרֶץ מִצְרַיִם, וּמְבַקֵּשׁ

לא נוטשים ספינה

קשה למצא היום חב"דניק שלא נתקל בשאלה הקשה: "למה הרבי לא עלה לארץ?" בקרב רבים מתושבי הארץ גדולה שאלה זו וקשה, יש פאלה שאף מתרעמים על פה, ואחרים שאפלו לא מאמינים שאכן פה ארע, או יותר מדיק - לא ארע.

אבל השאלה הזו אינה חדשה. את הרבי עצמו היו רבים ששאלו אותה. רבים מכל גווי הקשת הציעו לרבי לבוא ולבקר בארץ. מהמפרסמים שבהם הוא הרב הראשי לישראל הרב גרן שהיה אצל הרבי בכמה יחידויות ובכלן שאל מדוע הרבי לא עולה וקבל כמה תשובות. אחת התשובות, שאהל הרבי הקודם נמצא כאן ואינו יכול לעזבו.

אבל יש את התשובה המרכזית, שעומדת בבסיס המשג "נשיא דור". תתארו לעצמכם ספינה ששטה במי האוקיינוס ולפתע הים מתחיל לשצף ולקצף והגלים הכבדים מתנקשים בעז בשפולי האניה. ספנת טביעה מרחפת וכלם צריכים להנצל. איך אתם מתארים את רב החובל באותם רגעים? מחפש לעצמו ספינת הצלה ובורח אל חוף מבטחים, או שמא מחלץ כמה שיותר ספינות ומסיע לכל נוסעי האניה שלא בקיאים לעלות אליהן ולהנצל?

אם הוא רב חובל ראוי, האופציה השניה היא שתתרחש. כי המנהיג לא נותן לספינה לטבע כשהוא נצל. הוא האחרון שיוצא החוצה, ורק אחרי שמודא שכלם כבר בחוץ. כזו היא הנהגה.

גם העולם שלנו היום הוא במצב

על אור ישראל

בפנה זו תוכלו להפנות שאלות לאחייכם השלוחים.

שאלות בעניני השליחות, שאלות בעניני הלמודים שלכם, ואפלו סתם שאלות כי אפשר.

זהו המקום בשבילכם!!

שאלות ותשובות נתן לשלח למיל:

HEBREW@MYSHLIACH.COM

של טביעה ומי כמונו, שלוחים צעירים, שיודעים מכה. הרבי, פרב החובל של הספינה הטובעת, מטרתו לודא שלא יהיה יהודי אחד שלא ינצל. והמאמצים כבירים. הרבי לא יכול לעלות לארץ ולהשאיר את כל יהודי התפוצות לבדם. מי ידאג להם? מכרח הוא להשאיר בארצות הברית, במרפז העולם, היכן שיש גישה להכי הרבה יהודים בכדי לעזור להם ולהצילם. לא נוטשים מערכה.

ומשה רבנו בדורנו, כמשה רבנו בדורו. אף לו לא נתן הקדוש ברוך הוא להפגס לארץ מאותה סבה, כי פנשיא דור עליו להשאיר היכן שנותרו יהודים שלא נכנסו לארץ בכדי לעזור להם ולהנהיג אותם. פה גם אצל יעקב אבינו ואצל יוסף. החזק הגדול שמקבלים מהפסוק שמספר על קבירת יוסף במצרים, הוא שגם בגלות במצרים נשאר יוסף אפלו אחר מותו לסייע ולתת עידוד כוח וחזק לבני ישראל.

גם בדורנו, מסביר הרבי, נמצא קברו של נשיא הדור בחוץ לארץ דוקא. ומאותה סבה: לתת עידוד וכח להמוני בית ישראל, בעצם הידיעה שגם נשיא הדור נמצא עמנו בגלותנו ולא עזב אותנו חס ושלום.

יום היארצית של משה רבנו

השבוע בז' באדר אנו מציינים את יום הולדת ויום פטירת משה רבנו. זה הזמן המתאים ביותר עבורנו להזכר ולהתבונן בקשר שלנו עם נשיא הדור שלנו שלא נפסק מאז ג' תמוז ח"ו, כי אם אדרבה כמו משה רבנו בדורו, נותן לנו לוי, עידוד, כוח וחזק, לצלח את קשיי הגלות, עדי נזכה בעזרת השם בקרוב להתראות עמו פנים בפנים ללא כל מסך המבדיל, ואזי יעלו כלם כלם לארץ, החל ממשה רבנו ועבור דרך יוסף הצדיק ונשיא דורנו בראשינו.